

med nogle friske Blomster eller et Par Potteplanter. Han taalte ikke godt Blomsterduft. Og Naturens lysmættede Farver harmonerede i Almindelighed kun daarligt med de Stemninger, i hvilke han holdt mest af at hygge sig inde.

Et eneste Kunstværk saaes der i Stuen; det var et stort Marmorhoved, som var anbragt oppe paa den velfyldte Reol og knap fandt Plads der under det lave Loft. Det forestillede en ung, næsten skæglos Mand med kruset Haar, en bred og kraftig Pande, en regelmæssig Næse og en smukt formet Mund, der — ligesom paa klassiske Byster — stod en lille Smule aaben for at forhøje Indtrykket af Liv. Hovedet drejede stærkt til Siden, hvorved der forekom et virkningsfuldt Muskelspil paa den svære Nævefægterhals. Fra Panden trak en dyb Viljesfure sig ned mellem de omtrent sammenvoksede Bryn; Blikket var bydende, Smilet lyste som i et Overmaal af Mod og Ungdomskraft.

Det var hint idealiserede Ungdomsportræt af Per, som paa Bestilling af Baronessen var bleven modelleret under hans Ophold i Rom. Hofjægmesterinden, der havde set sig nødt til at indløse det paa sin Søsters Vegne, sendte det i sin Tid til Inger som Bryllupsgave. Men Inger fandt Bysten i enhver Henseende afskyelig og vilde sætte den op paa Loftet. Tilsidst fik den Lov til at staa ovenpaa et Hjørneskab i Spisestuen, hvor den